

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

ÁT AZ ÓCEÁNON

REGÉNY

IRTA
PÉCZELY JÓZSEF

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2015
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-615-5531-60-6 (online)
MEK-13688

I.

Stüssz úr az őszi napsütésben ott sétált a mólón. Terveket szőtt. Mít kezdjen majd Amerikában a pénzével? Ezen jártatta az esztét. Bankba tegye? Éljen a kamatokból?... Egyszer aztán a pénztáros megugrik?!... Inkább egy kis mulatót nyit, ahol színészek, színésznők, artisták mulattatják, szórakoztatják a közönséget. Ez a legjobb. Tart igazgatót, titkárt. Ő csak az utasításokat adja. Felügyel. Az ilyen kis lokál, ha lendületet kap, valóságos aranybánya! Igaz, hogyha nem kap lendületet, akkor meg példátlanul eszi a pénzt!

Megállt. Fölnézett az égre s aztán úgy magában dörmögte:

- Kocka...

Egy kis idő múlva hozzáfűzte:

- Igaz, hogy a mai világban minden kocka!

Megrázta a fejét.

Nem! A pénzét nem reszkírozza. Meghúzza magát egy csendes kis fészekben. Házat, szállót vásárol. A tőkéje másik részén meg papírokat vesz. Különbéfélet. Ha az egyik történetesen megbetegedne, a másik egészséges helyrerántaná. Úgy él, mint egy nyárspolgár. Eljár a kaszinóba és ott politizál. Kártyázik. Römi, tarokk. Egyszer-egyszer megpróbálja a szerencsáját a ruletten. Ha vesz, abbahagyja. Ha nyer... Pár száz dollárral megelégszik. Okos ember a szerencsét nem gyomrozza. Nem erőlteti. Azonfölül sétál, horgászik, fürdik, olvas. Beosztja az idejét. Club, színház, bár, zene. Barátokat is keres. Barátnőket. Amerika nagy mező! S ami fő, ott az ajtók nincsenek bezárva. Az ember csak a kilincsre teszi a kezét és lenyomja...

Hát majd az Újhazában új életet kezd. Elég volt a sok görbe útból!

Az új élethez új külsőt vett föl. Angolos kis bajuszát lenyíratta, oldalszakállát is eltüntette, bozontos, nagy haját lesimítva, elválasztotta. Már önmagára sem ismert a tükörben. Úgy festett így kimaszkírozva, átgyúrva, mint egy főherceg, aki inkognitó utazik...

A Virginia nevű hajón mindenki tisztelettel nézett utána. Még a kapitány is némi hódolattal emelte fehérkeztyűs kezét a sapkája széléhez, amikor bemutatkozott:

- Gróf Badacsonyi Dienes...

S aztán méltóságteljes léptekkel bevonult a kabinjába...

Felöltőjét a kis asztalkára dobta. Ezüstveretű, sötét meggyvörös kis bőrtáskáját egy ideig a kezében tartotta. Abban volt minden kincse. Vagyona. Az Osztrák-banknál végzett munkájának gyümölcse. Félmillió silling. Nagy címletekben. Azt biztos helyre szerette volna tenni...

A nagy bőröndjével nem sokat törődött. Abban a ruhái voltak. S egyéb apróságai. Az maradhat ott, ahová a matróz tette. Az ajtó mellett. Hanem a kis táska már nagy gondot okozott! Tudta ugyan, hogy a hajón van széf. Csakhogy, ha oda beteszi, az esetben gyanút ébresztene maga ellen. Talán többet is a gyanunál. Mert a tartalmát megvizsgálják. Hm. Félmillió silling... Az ujságok útján mindenki tudja, hogy alig egy hete, az Osztrák Bankot kirabolták s éppen félmillió sillinggel könnyítették meg. A tettesre is rámutattak: Stüssz Alfréd. A hajó detektívje könnyen a vállára tehetné a kezét:

- Stüssz úr!... Van szerencsém!

Hát akkor joggal mondhatná, hogy van szerencséje, mert egyszerre húszezer silling ütne a markát. Ennyi jutalmat tűzött ki a bank a kézrekerítőjének.

Széfbe hát nem helyezi a pénzét. Nem. Ilyen bolondot nem tesz. De magával sem hurcolhatja. Étkezés, zene, tánc, fürdés, fődélközi séta... Szemet szúrna. Mi lehet abban a kis táskában? Csak pénz! Még pedig sok pénz! Vagy drágaságok. Ékszer, arany, drágakövek. A gróf félti őket. De a tolvajoknak is fölnyílna a szemük. Mert az ilyen nagy hajón sok mindenféle népség megfordul!

Hát valami alkalmas kis zúgban... Ahol senkise gondolná...

Szemügyre vette a kis szobát.

Ágy, asztal, szék, szekrény...

Ingatta a fejét.

Egyik se jó.

Végre abban állapotott meg, hogy ideiglenesen, amíg jobb helyet nem talál, az ágy alá helyezi. Odaköti a sodronyhoz. Ott nem keresi senki. A takarító se. Nem is veszi észre. Még az esetben sem, ha a matracokat fölemelné. A sűrű sodrony eltakarja...

A fülkét magára zárta azidőre, amíg a táskát biztonságba helyezte.

Megkönnyebbedve verte le térdéről a port és aztán kisietett a fedélzetre.

Ott már többen voltak. Integettek a part felé. Kendőkkel, kalapokkal...

Búcsúztak. Ki a testvértől, ki a szüleitől, jó baráttól, ösmerőstől...

Csak ő állt mozdulatlanul és nézett mereven, szemrebbenés nélkül a lassan-lassan ködbevesző Óhazára...

II.

A gróf... eh, mi csak nevezzük az igazi nevén: Stüssz úr végig sétált a folyosókon. Jött, ment a fedélzeten és aztán lehevert egy nyugszékre. Bámulta a tengert, meg az eget. Az égen uszkáló felhőfoslányokat. Amikor megunt, a fedélzeten hullámzó közönséget nézte. Találgatta, hogy ki, kicsoda? Ember, asszony. A járása, a mozgása, a beszéde után. Latolgatta, méricsgélte őket. Majd elővette zsebéből az ujságját és abba temetkezett.

A déli csengetésre lement az étkezőterembe. Ott a főpincér megmutatta a helyét...

Már többen voltak a hosszú asztal mellett. Férfiak, nők. Vegyesen.

Mellette még senki. Leült. Várakozott.

A nagy, szárnyasajtó szakadatlanul nyílt, csapódott. A terem hangosodott.

Az asztaloknál fogytak az üres helyek...

Stüssz úr is hamarosan megkapta az egyik szomszédját. Egy mosolygóskepű, kedves öreg urat.

- Bátor Metz...

- Gróf Badacsonyi...

Kezet fogtak. Az öreg úr örvendezett.

- Magyar?... Ennek igazán örülök. A magyarokat nagyrabecsülöm. Egyenesek, nyíltak, őszinték. S ami fő! Urak...

S csak úgy dőlt belőle a szó. Öröme után sorolni kezdte, hogy honnan jön, hová megy. Milyen szándékkal. Terveit, célkitűzéseit. Mindent.

Egyik szavát a másikba öltötte. Jóformán lélegzetet se vett. Törülgette a szemüvegét, fésülgette a haját, közbe, mint a jó motolla, járt a szája...

Stüssz úr nem jutott tőle szóhoz, hát csak a fejével bólintgatott...

Egyszerre, észre se vették, egy fiatal, föltűnő szép hölgy állt mellettük...

- Pardon!...

Csak ekkor rebbentek szét.

Elállták az utat a hölgy előtt, aki az asztal belső felére szándékozott...

- Bocsánat! - lépett hátra Stüssz úr.

A hölgy mosolyogva biccentette a fejét és a Stüssz úr mellett lévő terítéknél megállt egy pillanatra...

- Úgy látszik, hogy szomszédok leszünk...

S a két úrra nézett olyanformán, mintha csak azt mondta volna:

- Na, mutatkozzatok hát be!

Azok megértették.

- Gróf Badacsonyi...

- Bátor Metz...

A szép hölgy is elcsipentett valami nevet. De hiába fülelték, hogy mit, nem értették meg. Na, majd később. Mindennek eljön az ideje. Majd ha egy cseppet összébb hozza őket a tenger! A szép szomszédnő, amikor leült, azt mondta kedvesen mosolyogva:

- Társak leszünk... ebédnél, vacsoránál, hét-nyolc napig...

A báró bókol:

- Kedves társ. Elragadóan kedves... Az a kár, hogy csak hét-nyolc napig...

Stüssz úr adta a fagyos embert. Nem szólt... Hallgatott. Hallgatta a bárót, aki szóáradatát most már kizárólag a hölgy felé irányította. Fiatalkori élményeivel hozakodott elő. Ki, mi volt ő annakidején, amikor még fekete volt a haja, egyenes a dereka... A lányok... De hol van az már?!...

Aztán a szép vizaviját kezdte faggatni:

- Honnan?

- Az Ó-világból...

- Hova?

- Haza.

- Sokfelé járt?

- Igen.

- Most volt először Európában?

- Nem.

Így adogatták egymásnak a szót.

Feketekávé közben a hölgy Stüssz úrhoz fordult:

- Ön mindig ilyen szótlan?

- Nem.

- Hát akkor?...

- Nem akartam a bárót zavarni. Olyan szép egymásutánban ömlik belőle a szó, hogy véteknék tartottam volna...

A báró kissé sértődötten dőlt hátra a székében. Bosszantani akarja ez a furcsaképű magyar?

De nem.

Stüssz úr kedveskedve mosolygott rá, miközben azt mondta:

- Szeretem a beszédes embereket... Beszéd nélkül az ember nem is ember. Csak léleknélküli báb!

Mire a báró kezét nyújtott. S egyben mindjárt köszönt is:

- Magamat ajánlom...

- Hova?...

- Megyek... Étkezés után egy negyedórás pihenni... szundítani szoktam.

Meghajtotta magát és eltipegett.

- És maga?... - emelte föl szemöldökeit a szép szomszéd Stüssz úrra...

Stüssz úrnak, hogy kettesben maradtak, kisímult az arca.

- Én, - mondta közelebb hajolva, - még nem tartok a szunyókálásnál. Hacsak módom van rá, sétálni szoktam minden étkezés után.

- Én is.

Stüssz úr fölállt.

- Akkor hát, menjünk...

A hölgy is fölállt.

Összenéztek. Elmosolyodtak. Stüssz úr hátralépett, maga elé bocsátotta a partnerét.

S fölmentek a fedélzetre...

*

Amíg az időről, a hajó útjáról s egyéb közönbös dolgokról beszélgettek, az alatt mindkettőjük fejében az járt: Vajjon ki lehet ez a másik?

A hölgy hamarosan megállapodott abban, hogy gazdag mágnás, aki szórakozásból utazik ide-oda. Költi a pénzét. Olyan sok van neki, hogy nem tudja hova tenni. Hát szétszórja a nagyvilágba. Kalandokat keres. Él.

Stüssz úr már nem tett pontot a gondolatai végére. Dollárkisasszony? Asszony?... Elvált vagy özvegy? Nem tudott eligazodni. Abban se, hogy mi űzi, hajtja a nagyvilágba? Tudásvágy, vagy a váltakozó élet szomja? Missziója volna? De milyen? Az is lehet, hogy nagyvilági nő. De lehet detektív is. Tolvajok, rablók, gyilkosok üldözője. No, majd kibogozódik a csomó magától is egy pár nap alatt. S akkor megtudja, hogy mi lakik benne? Talán nem is kell annyi ideig várni?

Detektív?

Ez motoszkált legtovább a fejében. Hajókon szívesen alkalmazzák az ilyen kedves modorú, fess nőket. Könnyebben mozognak, mint a férfiak. Jobban hozzáférnek az emberekhez. Több a rávalóságuk. Simulékonyabbak. A delikvenst egy-kettőre behálózzák. Megfognak. Már azt, akit!

Stüssz úr megbillegette az ujjait:

- Bennem törököt fogsz!

A hajó dereka tájékán egy köpcös kis ember bóbiskolt egy hintaszékben. Két szemét félig lehúnyva tartotta. Egyszer-egyszer megrándult a feje, a válla és olyan ütemesen szedte a levegőt, hogy mindenki azt mondta volna:

- Ez az ember az igazak álmát alussza!

Mindenki.

Csak Stüssz úr nem. Ő látta, hogy a szempillája meg-megrebben.

Félre rándult a szájaszéle.

- Ez már igen. Ez detektív. Figyeli a közönséget.

Meg mert volna rá esküdni. Hirtelen elkomolyodott. Csak talán nem őt?... No, majd szemmel tartja. Vigyáz rá.

Ekkor már többen voltak a fedélzeten. Ki a korlátnak támaszkodott, ki a heverőkön kényelmeskedett, ki meg sétálgatott. Föl s alá járt. Egyik, másik utasnak már párja is akadt.

- Érdekes, - mondta Stüssz úr. - Az ilyen nagy hajón összeverődik a világ minden tájáról egy-egy példány az emberekből mutatóba. Valóságos múzeum. Van itt angol, francia, német, magyar, japán, kínai, mongol, amerikai, néger... Képviseleve vannak az összes fajok, nemze-

tek. S mindenki magán viseli a törzse jellegét. De külön-külön tükrözik az egyéniségüket s a maguk foglalkozását is.

Sorra vette őket.

- Az a hosszú, szikár svéd, aki háttal a kormányvédnek támaszkodik, tanár ember. Tudós. Most is, ahogy maga elé néz, ahogy a tengert bámulja, az elméletein nyargal. Csak a teste van a hajón. Lelke valamelyik nagy könyvtárban buvárkodik... Mellette az összefonkarú fiatal olasz, atléta. Testformája a bizonyítványa. A vastag nyak, domború mell, széles váll. Meg a mozdulatai. Mintha állandóan nagy terhet cipelne. Birkózó vagy súlyemelő. Lehet, hogy most valamelyik nagy versenyre igyekszik... Jobbra tőlük, az a nyugszéken heverő ember, bankár. Tőzsdés. Most is az árfolyamokat böngészi. Nem írigylem az életét. Olyan az, mint a kötél-táncosé. Sohase tudja, mikor zuhan a melységbe. Az a kínai főhivatalnok. Mandarin. A kormánya mozgatja. Küldi ide, oda. Taszigálja... A japán diplomata. Az amerikai meg milliomos. Annak van a legírígylendőbb foglalkozása. Nincs semmi más dolga, csak a pénzét tartja számon. Meg a kuponokat vagdalja évnegyedenként. Azt is inkább vagdaltatja. Ott van a titkára. Valószínű, hogy még gondolkozni is az gondolkozik helyette...

Stüssz úr egy pillanatra megállt. Kezefejevel elsemmizett maga előtt. Arra lehetett azt érteni, hogy elég volt. Nem érdemes tovább foglalkozni vele...

A hölgynek azonban láthatólag tetszett ez az egyéniség-bontogatás. Élvezett. Az arcára volt írva. S ezért úgy tett, mintha a partnere kézlegyintését nem vette volna észre. Rámutatott a hajó dereka táján szunyokáló emberre:

- Hát ez itt?...

Stüssz úr elmosolyodott:

- Detektív.

S egy szemöldökrándítással hozzátette:

- A hajóhoz tartozik. Úgy veszem észre, hogy most minket figyel... Ugyan nevéssen a szeme közé, amikor elmegyünk mellette...

De a szép hölgynek nem volt nevetnivaló kedve. Valami nagyon fontos dolog juthatott az eszébe, mert amint a hajó orráig értek, azt mondta:

- Lemegyek a kabinomba... Majd elfelejtettem... Egy kis dolgom van...

S kezet nyújtott.

Stüssz úr a nyújtott jobbot megfogta. Egy kissé meg is szorongatta, miközben azt kérdezte:

- A négyórai táncnál találkozunk?

Szemük összevillant.

Stüssz úréban az a kérdés vibrált:

- Igen?

A partnere szemében valóságos parazsak szikráztak. De hogy azok mit sziporkáztak, nem lehetett bizonyosra venni. Ezért Stüssz úr szóba öntötte az óhaját:

- Igen?

A hölgy féloldalra eresztette a fejét:

- Talán...

S azzal már el is tűnt a lefelé vezető lépcsőn...

III.

Mikor Stüssz úr a táncterembe lépett, már a hölgycé ott találta. Sokan táncoltak. Húsz-huszonöt pár.

Stüssz úr meghajolt a hölgycé előtt:

- Szabad?

Aztán ők is forogni kezdtek.

Átadták magukat a zene, a tánc mámoros élvezetének. Egymáshoz símult a testük, összekapcsolódott a szemük... Mindketten egyugyanazt érezték...

Mint amikor a virágbimbó pattogni kezd a meleg napsütésre...

Stüssz úr egy cseppet szorosabban magához ölelte a lányt, miközben a fülébe suttozta:

- Én még a nevét se tudom... Hogy szólítsam?...

A lánynak fölhasadt a szájaszéle:

- Kitty...

Stüssz úr utána suttozta:

- Kitty... Drága...

S aztán tovább forogtak.

*

Vacsoránál a báró megharagudott.

Úgy történt, hogy étkezés közben hiába fordult a grófhöz, hiába a leányhoz, azok nem vettek róla tudomást. Mintha ott se lett volna. Összehajoltak, sugdostak, nevettek...

Pedig a báró ekkor egy érdekes mexikói élményét akarta nekik elmondani:

- Nyáron múlt öt esztendeje, hogy egy nagyobb expedícióval Mexikóba rándultam... Sok podgyász, fegyveres őrség... Kedves Nagysád! Ismeri a mexikói rengetegeket?

Hogy feleletet nem kapott, a grófhöz fordult:

- Gróf úr! Ön bizonyára járt már arra?!...

De a gróf most mással volt elfoglalva. Kitty kis kezét szorongatta az asztal alatt...

Hm. Ezek itt levegőnek nézik?

Ráhajolt a tányérjára.

Akkor hát ő is csak úgy!

*

Vacsora után tánc volt. Tánc után lefekvés. Alvás. Alvás előtt álmodozás...

Stüssz úr a jövőbe pislogott. Mit rejt a méhében? Látni akarta. Nagy vonásokban mutatkozott is előtte. Szébbnél-szebb villasorok között egy kastélyszerű tornyos épület. Nagy, gondozott parkban... A gyeppel szegett kavicsos úton sétálnak. Kart karba öltve. Ő, meg Kitty. Összehajolva. Egymáshoz símulva. Fény, pompa, gazdagság... A jólét minden változata körülöttük. Talán egy gyerek is futkározik mellettük; Nem is egy, de kettő. Egy fiú, meg egy leány...

Kitty gazdag. Milliomos dollárokbán. Független. Annak nyújtja a kezét, akinek akarja. S látszik rajta, hogy neki akarja. A szeméből, a tekintetéből. Minden mozdulatából...

Kitty is együgyűn mesgén bolyongott...

Egy magyar mágnás... Gazdag főúr. Finom, művelt, előkelő. Már a megjelenése is... Csupa erő, csupa izom... Szereti. Minden szava azt tükrözi... Csak a kezét kell kinyújtani...

IV.

Másnap délben a kis Kitty leverten ült az asztalnál. Kedveszegetten, magamegadottan. Szemei nem csillogtak. Arca elszintelenedett. Egyszer-egyszer a fejét lehorgasztotta. Magába mélyedt.

Stüssz úr faggatta:

- Mi baja?

Nem szólt, csak a vállát rándította.

- Valami bántja?...

Ekkor azt mondta:

- Semmi.

Majd a homlokára tette a kezét.

- Fáj a fejem...

Többet nem lehetett belőle kivenni. Ebéd után Kitty el is távozott azonnal. Fölkelt. Kezét nyújtotta.

- Hova? - tudakolta Stüssz úr.

- Lefekszem...

- Szólok az orvosnak!

- Nem! Nem! Világért sem! - tiltakozott a leány. - Van nekem orvosságom... Majd csak magam...

S azzal elfordult.

- Délután látom? - kiáltott utána Stüssz úr.

Kitty megingatta a fejét:

- Nem hiszem...

- Vacsorakor?... Vacsora után?...

- Talán...,...

S kilépett az ajtón.

*

Hát Kittynek fájhatott is a feje. Ellopták az összes vagyonát.

Bőröndjében volt egy kis kézitáskája. Abban őrizte a vagyonát. Húszezer fontot. De volt abban két nagyértékű briliáns gyűrűje s egypár butonja is...

Még az este megvolt. Megnézte.

Vagy az éjszaka, vagy reggel, amíg fönn sétált a fedélzeten, ellopták...

Egy betörő...

Kinyitotta álkulccsal a fürkéje ajtaját... A bőröndöt is... A kis táskát kiemelte... A bőröndöt újra bezárta... Semmi nyom nem maradt utána. Csak annyi, hogy egyszerre koldus lett.

Ki tehette?

Úgy ült egész délig az ágya szélén, mint egy darab fa. Mozdulatlanul.

Most mit csináljon? Hol keresse? Kinél? Kinek mondja el a baját?

Dénes grófnak?

- Ellopták a vagyonomat... Koldus vagyok.

Nem.

Szóljon a detektívnek?

A gróf akkor is megtudja. De nemcsak ő, hanem a hajón mindenki.

- Húszezer font... Brilliónsok...

Legtöbben azt kérdeznék:

- Miért nem tette a hajó széfjébe?

Faggatnák.

De a detektív is:

- Miért hordott magával annyi pénzt?

Aztán azt is:

- Hol vette? Mit adott érte?

Mégcsak ez hiányozna!?

Sorra vette az elsőosztályú utasokat. Kire gyanakodhatna?

A tudós?... A bankár?... A báró?... Vagy a birkózó?...

No, majd utána néz. Este a vacsoraidő alatt. Amikor mindenki az étkezőben tartózkodik...

Kettősfalú bőröndjéből vékony kis acél kulcsosomót vett elő. Remekeit az álkulcsoknak...

Kitty kissé elkésett. Majd-majd a vacsora végén jelentkezett.

Nem volt már semmi baja. Elmúlt a fejfájása. Olyan volt, mint a reggeli harmatban fűdő piros rózsa a napsütésben. Tüzelt a két kék szeme, bíborban mosolygott az arca, nevetett a szája. Boldog volt.

Stüssz úr is. Amint Kittyt ilyen fölviányozva meglátta, majd kiugrott örömeiben a bőréből. Elébe sietett. Bókolt. Kezét megfogta s úgy vezette a helyére...

- Elmúlt?... - kérdezte.

Kitty megejtegette a fejét:

- El.

- Akkor... vacsora után táncolunk?

- Akár hajnalig... ha akarja!

Stüssz úrnak a nyaka kiegyenesedett:

- Hogy akarom-e?...

S megint övéké volt az egész világ.

Ők kezdték meg a táncot s hajnal felé ők is zárták be.

Stüssz úr, amikor Kittyt fölfelé kísérte a lépcsőkön, nem birt uralkodni magán. Odahajolt Kittyhez s hófehér vállára egy csókot nyomott.

Kitty hirtelen szembefordult a lovagjával s kesztyűjével rálegyintett az arcára:

- Szabad ezt?

Stüssz úr, mint a főtt rák, vörösödött. Összekulcsolta a két kezét:

- Kitty!...

A lány kérdőleg nézett rá:

- Na?...

- Haragszik?

Kitty egy-két pillanatig mereven nézett Stüssz úrra, aztán hirtelen elmosolyodott:

- Nem.

De ezt úgy mondta, olyan kedvesen, hogy Stüssz úr elkapta a két karját fönn a vállainál...

Csak ketten voltak a folyosón. A többiek már mind elszéledtek...

Stüssz úr testén forró hullám szalad végig...

Kittyn is...

S aztán megtalálták egymás ajkát...

V.

Stüssz úr mámoros fejjel ült a kabinjában. A gondolatok össze-vissza szaladgáltak a fejében:

- Kitty az övé... A kedves, a szép, gazdag amerikai lány szereti...

Behunyta a szemeit s maga elé varázsolta a lányt.

Látta a nevető két szemét, piros kis száját. Álla alatt a parányi kis gödröt. Meleg tekintetét... Érezte az ajka reszketését, a csókja forróságát. Ott égett a száján...

- Kitty! Kitty! - szólította százszor is magában.

Kinyújtotta a két karját. Átfogta a karcsú derekát. Magához szorította.

Érezte a teste melegét, vére bizsergését, lassú, szagatott lihegését...

A hajnal bársonyos pírja már bevilágított a kabinja kis ablakán, amikor aludni tért.

Ledobálta magáról a ruháit... Egyet nyújtózkodott. Lefeküdt. Na, most már alszik... De még sokáig forgolódott, míg elnyomta az álom.

Késő reggel ébredt föl. A nap már magasan állt az égbolton.

Fölugrott az ágyból.

Mosdott, öltözött.

Sietett.

Kitty már bizonyosan várja.

Hát ő vajjon hogy aludt?

Gondolt-e rá, mielőtt lefeküdt?

Bizonyosan gondolt. Ő is visszaidézte azokat a soha nem felejthető mámoros pillanatokat. Ő is éppen úgy suttoghatta magában, mielőtt elaludt:

- Dénes! Dénes!

Forgolódott az ágyában..

Na, megkérdi tőle. Az lesz az első szava... De nem is kérdezi. Minek? Elárulja a szeme. Rá lesz írva szebben minden szónál!...

De mégis megkérdi. Jó azt hallani! Látni, ahogy elpirul s szégyenli a gyengeségét...

Most még belepirul. De holnap már, meg holnapután?!...

Mert ezután minden nap találunk majd egy zugot, ahol kíváncsi szemek nem látják őket...

Már az ajtó felé tartott, amikor eszébe vágódott a kis táskája...

Tegnap este meg se nézte. Elfelejtkezett róla. Nem csoda. Máshol járt az esze.

Pedig naponként négyszer, ötször is meggyőződött róla. Ott van?

Visszalépett az ágyhoz.

Lehajolt.

Jobb karját benyújtotta.

Tapogatott...

A kis táskát nem érezte.

Mintha hideg vízzel öntötték volna le. Végigborzongott a háta...

Csak talán nem?...

Egészen aláfeküdt az ágynak.

Benézett.

A sodrony alja üres volt.

Összeszorult a torka. A lélegzete akadozott.

Ellopták.

Fölegyenesedett s úgy nézett ki a vastag ablaküvegen át a hullámzó tengerre, oly mozdu-
latlanul, oly mereven, mintha megdermedt volna.

Ki tette? Mikor?

Tegnap este, amig táncoltak?... Vagy az éjszaka?...

Kinyitották álkulccsal a kabinját s beosont a tolvaj...

De ki?

Megállt az esze.

Csak nézett, nézett szemrebbenés nélkül a tenger végtelen síkján el a messzeségbe...

Megrázkódott.

Eh, nem szabad a fejét elveszteni. Sőt most van rá nagy szüksége! Tisztán, józanul kell gon-
dolkoznia. Világosan.

Mi is történt?

Meglopták. Elvitték a pénzét.

De nem vitték messzire. Itt van a hajón. Ez már nagy előny! Tudja, hogy hol van. Hol kell
keresnie. Mert megkeresi. S meg is fogja találni. Igaz, vagy ezer ember közül kell kiválasz-
tania a tolvajt. Lehet a hajón öt, hat. Több nem. De annyi van. Akik gyanun fölül állnak,
azokat kiselejtezi. A maradéknak aztán külön-külön belenéz a lelke közepébe. Belekotorászik
a veséjükbe! De a cók-mókjukba is!

Arra nem is gondolt, hogy a hajó detektívjének szóljon. Elvégzi ő maga.

Mindjárt hozzá is fogott a nyomozáshoz. Az ajtó zárjánál kezdte. Ott nem talált semmi
nyomot.

- Jó álkulcsa lehet a betyárnak! - dörmögte. - De amellettszakavatott is. Ügyes.

Nagyítóüveget vett elő, a szeme elé igazította, lehajolt a szőnyegre és tüzetesen vizsgálta. A
parkettet is.

Elégedetlenül rázta a fejét...

Az ágy alatt sok időt töltött.

De ott se végzett érdemes munkát. Mindössze annyit állapított meg határozottan, hogy a
táskáját tartó zsineget éles késsel vágta át.

De hát honnan tudta a tolvaj, hogy ő hol tartja a pénzét s hova rejtette a kis táskáját?

Megleste valaki, amikor elrejtette? Hogyan? Az ajtót bezárta... Az ablakon át?

Lehetetlen.

De akkor mért nem kereste máshol? A szekrényben. A nagy bőröndben...

Vajjon nem kereste-e?

A szekrényre vetette a tekintetét s aztán legyintett. Ráhajolt a nagy bőröndre... A nagyító üveget végigvezette rajta...

Gúnyos mosoly szaladt végig az arcán... A zár veretén friss ujjnyom látszott.

Ezt most csak le kellene kopirozni s aztán az utasokról ujjlenyomatot venni...

Akkor egyszeriben rátehetné kezét az ipsére!

Csakhogya ez hivatalos eljárást kívánna! Neki pedig nem áll hatalmában az utasoktól ujjlenyomatot kérni.

Itt a hiba! No, azért még nem dominó ökelme!

Lehajtotta a fejét s a szájaszélét rágcsálta. Gondolkozott... Újra a nagy bőröndre esett a tekintete.

- Hát ebbe is belenéztl?...

De vajjon belenézett-e? A zárt megnyomta, nem nyílt. Visszazárta volna? Elővette a kulcsot kinyitotta.

Minden a legnagyobb rendben volt benne: alsó-, felsőruhák. Símán összehajtogatva...

Lehet, hogy ki se nyitotta. Előbb szétnézett a szobában. Szekrényben, ágyban... Aztán az ágy alá...

Akkor aztán nem is kereskedett tovább. Nem pocskolta az idejét.

Sutty! Ki az ajtón...

Fölállt a bőrönd mellől.

Na, most már lemegy az étkezőbe s szétnéz az utasok között. Tanulmányozza őket. Azt azonban nem külsőzi, hogy meglopták... Mosolyogva jön, megy, beszélget. Ha a tolvaj figyel, gondolja azt, hogy még nem vette észre a károsodását...

*

Az asztalnál alig voltak néhányan. Mindössze három-négy ember, asszony...

Kitty nem volt közöttük.

Bizonyosan már fölment a fedélzetre. Ott sétál, vagy heverészik. Ott várja.

Bekapta a reggelijét, ami ez egyszer nem valami jól ízlott s aztán fölsietett a fedélzetre...

Kitty csakugyan ott volt.

A hajó baloldalán, a korlátra hajolva nézte a tengert.

Stüssz úr megállt a háta mögött s két szemével átfogta az alakját. Finom ívelésben hajló karcsú derekán megállt a szeme.

Vajjon érzi-e, hogy ott áll mögötte?

Megérezte.

Kitty hirtelen hátrafordult s nyújtotta a kezét:

- Maga már vagy fél perce itt áll mögöttem... Igaz?

Stüssz úr a meleg kis kezet szorongatva bizonykodott:

- Igaz! Igaz!

S hozzáfűzte:

- A vállait, a hátát, a derekát néztem...

Közelebb hajolt:

- Kerestem rajtuk a kezem nyomát!

Kitty fölemelte az egyik ujját:

Nem szólt. Csak azzal figyelmeztette Stüssz urat, hogy nem szabad! Vigyázzon. Meghallja valaki...

Stüssz úr megértette a néma beszédet. Elhallgatott. Ő is ráhajolt a korlátra. Úgy irányította azonban a ráhajlást, hogy legalább a válluk összeérjen...

Kitty ezt nem kifogásolta. Mutatta azzal, hogy nem húzódott el. Sőt, mintha egy cseppet ő maga is közeledett volna.

Nézték a tengert...

Stüssz úr unta meg előbb a nagy szótlanságot.

Odafordult a lányhoz:

- Hogy aludt az éjszaka?

- Az éjszaka?... Hisz az éjszaka táncoltunk! Vagy már elfelejtette?

- Nem! Még most is fülemben cseng a zene... Lábaiban van a ritmus. S úgy érzem, hogy maga is a karjaiban van...

- Erős fantáziája van, mondhatom...

Kissé összehuzta a szempilláit:

- Mást nem érez?

Stüssz úr rábólintott.

- De igen. Szájának a tüze itt ég a számon.

S egy kissé közelebb húzódott Kittyhez...

- Maga már elfelejtette?

Kitty úgy tett, mintha ezt a kérdést nem hallotta volna. Főlegyenesedett.

- Na jöjjön! - mondta szemlesütve. - Sétáljunk egyet.

Stüssz úr fejéből kis időre egészen kitörlődött a vesztesége. Beszélt, nevetett. Szemeivel szinte falta a lányt... De hogy az idő pergett, belsejében egyre erősebben kezdte fölütögetni kemény fejét a kisbíró.

- Eredj már - ösztökélte - a pénzed után! Mit lebzsz itt? A lány nem szalad el! De ha te sok időt pazarolsz, lehet, hogy a pénzed elrepül...

De Stüssz úrnak nem volt elég ereje ahhoz, hogy elszakadjon Kittytől... Még egy kicsit... Csak még egyszer föl s alá... Hisz a tolvaj úgyse menekülhet!

Kitty azonban váratlanul a kezét nyújtotta:

- Ebédnél találkozunk...

- Elmegy?

- Egy kis dolgom van...

S elsietett...

VI.

Mi lehet a Kitty dolga? - tette föl a kérdést Stüssz úr maga magának. - Mért hagyta itt? Tőle akar szabadulni?

Ezt a gondolatot elhessegette.

Nem.

Bizonyosan csak a föltünést kerüli. Ismerősei lehetnek a hajón...

De Kittyt nem az hajtotta a kabinjába.

Tegnap rátalált a kis táskájára...

Visszalopta.

Sietett.

Bezárta a bőröndjébe s fölsietett a vacsorához...

Utána hajnalig táncolt, mulatott. Mámoros fejfel lefeküdt. A táskát meg se nézte. Ki se nyitotta. Benne van-e a pénze? Csak az ujjaival tapogatta körül...

A pénzkötegeket benne érezte...

Reggel későn ébredt. Sietett az étterembe. Mielőbb találkozni akart Dénessel. Látni akarta. Beszélni vele. Hacsak pár szót is.

Az étkezőben nem találta.

Megreggelizett volna?

Fölment a fedélzetre.

Bizonyosan ott várja.

De ott se volt.

Már úgy határozta, hogy lemegy pár percre a kabinjába. Megnézi a táskája tartalmát, nem hiányzik-e belőle valami? - amikor Dénes megállt a háta mögött.

Abban a pillanatban elfelejtkezett a vagyonáról...

Séta közben azonban már egyszer-egyszer, szinte rémüldözni kezdett... Hátha a tolvaj kivette az ékszereit s a pénzének a jó részét is? Mi lesz akkor? Elveszít mindent: A nagyúri élet mellett Dénest is... Szépen szövődő álmait. A jövőbe vetett minden reménységét... No, megbizonyosodik.

Addig-addig, hogy a türelme elszakadt.

- Megyek!...

S elsietett.

*

Kitty magára zárta a kabinja ajtaját.

Odalépett a nagy bőröndhöz. Kiemelte belőle a kis táskát.

- Csakhogy te megvagy!

A kulcsát beleigazította a zárba.

Fordítani akarta.

Nem sikerült.

Elromlott a zárja?

Csak hosszas, álkulcsokkal való próbálgatás után sikerült belenézni...

De ekkor aztán el is meredt a szeme.

Volt abban pénz bőven. Csakhogy nem fontok, hanem sillingek. Félmilliót kitevő pénzkötegek. Meg egy arany cigarettatárca...

Gyanus neszt hallott az ajtó előtt... Mintha a kilincset nyomkodnák... A kis táskát belökte a nagy bőröndbe... Becsukta. Az asztalról fölkapott egy könyvet, kinyitotta, de nem olvasott, hanem fülelt.

Jön valaki?

Pár percig csupa szem, fül volt. Semmi. Óvatosan föllállt, odalábujjhegykedett az ajtóhoz... Hirtelen kinyitotta. Nem volt ott senki. Az ajtót újra bezárta s leült az ágya szélére. Gondolkozott, mit csináljon az idegen jószággal?

Itt el se dughatja... S ha keresik?... Pedig keresni fogják! Ennyi sok pénzért tűvé teszik az egész hajót!

Hirtelen az ötlött a fejébe, hogy ennyi igaz pénzt senki sem visz magával. Átutalja. Vagy ha visz, hát beteszi nyugta ellen a hajó széfjébe... Nem dugja az ágy alá... Görbe úton szerzett pénz ez!

Elmosolyodott. El, mert most már tudta is a pénznek az eredetét...

Az Osztrák Banktól éppen félmillió sillinget raboltak el az elmúlt hetekben...

De azt is tudta, hogy ki volt a mestere. Megírták az ujságok...

Stüssz Alfréd..

Akkor az a világhíres betörő itt van a hajón. Itt utazik vele. Még pedig az első osztályon!

Összehuzta a szempilláit.

Melyik kabin is volt az?

Most sajnálta már, hogy nem jegyezte meg. Igaz, hogy szűkre volt szabva az ideje. Sietnie kellett. Tíz-tizenöt kabinba is benyitott. Mindenikbe időt töltött. Szét kellett néznie. Kinyitni, bezárni... Már maga az is időt kívánt. Egyiket a másik után. Már félbe is akarta hagyni a keresést, amikor végre rátalált. Örömeben nem gondolt másra, csak arra, hogy megvan...

Ha akkor az ajtó fölé tekint s megnézi a számot?... Most tudná, hogy melyik az a híres ember!

A báró? A tudós? Vagy éppen a detektív?...

Legjobban a báróra gyanakodott. Az emberek többnyire szavakkal takargatják az énjüket, az egyéniségüket. Azzal álcázzák magukat. A báróból meg ömlik a szó. Igaz ugyan, hogy külsőre nem mutatkozik valami veszedelmes embernek!

Talán inkább a birkózó?...

Csak éppen a grófra nem gondolt.

Azaz, hogy később már csak a gróf járt az eszében. Nem veszíti el. Most már nem, mert mind igaz az, amit neki magáról mondott. Van pénze, vagyona. Most már megint van. Itt a kis táskában. Van. Mert ezt nem adja ki a kezéből. Élhetnek úgy, amint magában eltervezte. Gondtalanul. Főúrián. Úgy, ahogy az egy magyar mágnáshoz illik.

Egészen megnyugodott. Nem keresi ezt a pénzt senki. Hogy Stüssz úr nyomoz utána, az bizonyos. De csak úgy suttyomban. Az ő kabinjába azonban nem teszi be a lábát!

Elővett egy kis biztonsági zárt a bőröndjéből s ráerősítette az ajtóra...

VII.

Stüssz úr unatkozott. Legalább is arca azt tükrözte. Végig-végigsétált a fedélzeten. Meg-megállt. Ide-odatekintett. Nézte a tengert, az eget, a hajó kéményét, az utasokat. Főként az embereket mustrálgatta. De olyan alaposan, mintha azt mérlegelte volna, hogy kiben, mi lakik?

Azt is mérlegelte.

Később lement az olvasóba, onnan a zeneterembe, majd a társalgóba. Itt is szemügyre vett mindenkit.

Egyik-másik ismerőssel szóba állt. Kérdezett, felelt. Kis ideig hallgatott. Aztán, mint akit nem érdekel semmi, lassan tovább állt.

Ebéd után lement a második, majd a harmadik osztályra. Ott már egy egész falut talált. Az emberek csoportokba verődve ittak, vitatkoztak, kártyáztak.

Kért egy spriccert. Amíg azt elfogyasztotta, a körülötte nyüzsgő sokaságot tanulmányozta.

Később a kártyázók mellé húzódott.

Az egyik asztalnál makaóztak.

Odament.

Ez a játék a stílusosabb emberek szórakozása. Jobban mondva ez a játék már nem is annyira szórakozás, mint inkább zsebelés.

A bankot egy nyírott bajszu fiatalember adta. Ketten meg ütöttek.

- Fele! Fele!

Öten, hatan próziccereskedtek.

Ki kisebb, ki nagyobb összeget csusztatott az előtte ülő játékos elé.

Öt-hat turnus után Stüssz úrnak föltűnt, hogy az egyik gibic, - kis kövér emberke, - a bankárral összejátszik. Mimikázik az ujjával. Hol a hüvelyk-, hol a mutató-, hol meg a kisujját veszi a szájába...

Mért rágja ez sorba a körmeit?...

Hamarosan rájött.

Értik egymást.

A játékosok háta mögé húzódott.

Figyelt.

Amikor a kövér kis ember a hüvelykét vette a szájába, akkor az előtte ülő játékosnak nem volt semmije, vagy legfőlebb egy, kettője... amikor a mutatóujját, akkor hatja, hétje... amikor a kisujját, akkor három vagy négyje...

Ötnél a fejét vakarta...

A kis öreg így irányította a szerencsét.

- Sipisták! - állapította meg.

Elfordult.

Ezek között hiába vesztegetné tovább az idejét. Ezek kis tolvajok...

Most egy sárga okulárés, karbonári köpenyeges ember lépett a játékosok háta mögé.

Ez az alak föltűnt Stüssz úrnak.

Jobban megnézte.

Az első szemvetésre látta, hogy festett a haja, bajusza. De azt is, hogy szorongat valamit a köpönyege alatt.

Addig forgott körülötte, amíg meglátta, hogy az a valami egy csomag, szürke papirosba tekergetve, zsineggel keresztül-kasul kötözgetve...

Miért hordja ez magával a csomagját?

Hogy nem elemózsia van benne, arra hitet mert volna tenni. De hát akkor mi?

Csak tán nem az ő kis táskája?...

Mert a csomagnak éppen olyan volt a formája.

No, majd kiviláglik.

Szemmel tartotta a köpönyegest.

Egy ideig a gyanus ember a játékot vigyázta.

Látszott a szemeiből, hogy a játék érdekli. Ért is hozzá. Kártyás. A szája meg-megrándult, amint az egyik bevágott, a másik meg nem vett. Egyszer-egyszer rosszalólag csóválta meg a fejét. Valami nem tetszett neki. Úgy huzta félre a száját, mintha csak azt mondta volna: Analfabéták! Minek vesznek az ilyen emberek kártyát a kezükbe?...

Stüssz úr a köpönyeges ember mellé húzódott s aztán ő is egész odaadással kísérelte a játékot. Nyujtotta a nyakát. Ágaskodott. De közbe a keze is dolgozott. Benyult a köpönyeges csomagjához. Végigtapogatta...

Táska, - állapította meg.

Érezte a sarka vereteit. A fogóját.

Hát táska.

De vajjon az övé-e?

Az se okozott neki nagy fejtörést.

Zsebkése kis élével egyenként elvagdosta a zsinetet. Egyszer aztán egy nagy guszta közben a csomag kiesett a köpönyeg alól...

Stüssz úr előzékenyen hajolt utána, de oly igyekezettel, hogy a köpönyeges majd hanyatt vágódott... S amíg fölemelte, azalatt már a papiros burkot le is hántotta róla...

Az ő táskája volt. Az ezüstveretű meggypiros táskája.

Egy pillanat s már a köpenyes ember utána kapott... De nem a táskát érte a keze, hanem a Stüssz úr tenyerét, ki úgy összeszorította az ujjait, mint egy acélkapocs... s egyben odahajolt a köpönyegeshez s fülébe súgta:

- Detektív vagyok!... Jöjjön a kabinjába!

Hogy a köpönyeges tétovázott, rámordult:

- Botrányt akar?... Megvasaljam?...

Majd, hogy puhuljon, azt mondta:

- Az is lehet, hogy ártatlan...

Erre a biztatásra a köpönyeges engedelmeskedett. Némán tűrte, hogy Stüssz úr belekaroljon...

A játékosok semmit se vettek észre. A gibicék is alig valamit.

Mi történt?

Két embernek afférje volt, de úgylátszik, békésen elintézték, mert szép egyetértésben távoztak...

*

Stüssz úr a kabinban megmutatta detektívigazolványát.

- Na, mondja, hogy került magához ez a táska?

De mindjárt egérutat is mutatott neki:

- Találta?

Az kapott a szón:

- Igen...

- Hol?... Itt a hajón?

- Igen.

Stüssz úr megcsóválta a fejét s dörmögve, úgy félig-meddig magának mondta:

- Már tűvé tettem érte minden zugot...

Kissé elgondolkozott.

Szerette volna kinyitni a táskát. Megnézni, hogy megvan-e benne a pénze? Ugyde, ha előveszi a kulcsát, azzal gyanút ébreszt. Nem vagy te detektív... Mert az ilyen kontárnépnek is van esze!

No, majd ha tisztul a levegő!

Tenyérével rátapogatott a kis táskára:

- Na, ha a tartalma érintetlen s azt is megmondja becsületesen, hogy a hajó melyik részén találta, úgy nem lesz semmi baja. Elvégre csak abban hibázott, hogy a talált tárgyat nem adta át azonnal.

Összehuzta a szempilláit s úgy nézte végig a még mindig riadozó embert, aki már félig-meddig zár mögött érezte magát...

- Egy kis jegyzőkönyvet veszek föl, - mondta Stüssz úr. - Persze, formáság az egész... Maga talán nem is tudja, hogy mi van a táskában?...

A tolvaj ráhagyta:

- Nem.

S látva, hogy még ki is csuszhat, némi kis erőre kapott s csak úgy öntötte magából a hazugságot:

- Azt se tudtam eddig, hogy táska van a papirosban... Vesszek meg, ha nem igaz! Ott hevert az alsó fedélköz egyik szellőztetője alatt... De senkise volt mellette... Én éppen arra sétáltam... Ni, egy csomag!... Fölemeltem. Még szólni is akartam valamelyik matrónak, ha arra jár.

Nézze már, valaki itt felejtette! De egy lelket se láttam. Igaz, hogy már szürkült is az idő, meg az eső is csepergett... Gondoltam, valami ruhaféle vagy élelmiszer...

Stüssz úr ráförmedt. Tudta, hogy a detektívek nem éppen kesztyűskézrel bánnak a delikvenssekkel...

- Hogy hívják?

- Engem?

- Mondja meg a nevét!

- Hoór Béla.

- Hány éves?

- Harminckettő...

- Hol született? Hova utazik? Honnan? stb...

Tudta Stüssz úr, hogy az mind valótlán, amit a papírra tesz...

Végül beírta még:

«Talált tárgy... Nevezett a hajó egyik szellőztetője alól vette föl... Ma hajnalban...»

- Ezzel egyelőre végeztünk! - állt föl Stüssz úr az asztal mellől...

Töltő-tollát becsavarta.

- Holnap majd folytatjuk... Azaz... várjunk csak... Holnap déli 12 órakor már New-Yorkban leszünk... Igen. A hajóról egyenesen a rendőrségre megyünk... Hát majd ott... De nem akarok semmi biztonsági rendszabályt alkalmazni... Úgyse hagyhatja el a hajót hamarabb... A kikötésnél azonban...

Szemeit rászögezte a köpenyegesre:

- Igéri, hogy nem lóg meg...

- Igen...

- Akkor a pereceket mellőzöm.

Fölemelte a mutatóujját:

- De aztán egy tapodtat se mellőlem!

Stüssz úr balkeze hüvelyk- és mutatóujjával átfogta az állát. Úgy tett, mintha azon jártatta volna az eszét, hogy nem felejtett-e el valamit?...

Még egyszer végigmérte az emberét s azzal kifordult a folyosóra.

Ezt hát jól csinálta. Minden föltűnés, zaj, lárma nélkül. Senki se sejtethet semmit. Így a rendőrség se avatkozhatik bele a dolgába. Az ipse bizonyosan hallgat. De nemcsak hallgat, hanem sunyít is. Azt latolgatja, hogy a kutyaszorítóból, hogy szabadulhatna? Az utolsó órákban elhúzódik... Le a raktárba... A csomagok mögé...

Hát húzódjon... Ő nem fogja keresni!

Benyitott a kabinjába. Az ajtót magára zárta. Egy kis kulcsot halászott elő a mellényzsebéből. A táska zárjába illesztette... Azaz csak illeszteni akarta, de a kulcs nem pásszolt.

Hát ezt mi lelte?... Nézte a kulcsot. Semmi baja... A zárt... Azon se látszott semmi. Most jobban szemügyre vette a táskát..

- Nem az volna?... De nagyon hasonlít. - Arra azonban határozottan emlékezett, hogy a zár alatt egy ujjbögynyi kerek égett folt van. A sötét vörösből is jól kiütő fekete folt. Kereste, de nem találta. Kedveszegetten forgatta a kis táskát maga előtt... Nem az övé volna?... Már mindegy, azért csak belepislant. Ha itt van a kezében, megnézi, hogy mi van benne? Vékony acélrudacskát vett elő a bőröndjéből... Egy kis ideig pizmogott a zár fölé hajolva. A rudacskát illesztgette... Egyszer csak a zár csattant s a táska kinyílt: Pénzkötegek voltak benne. Mégis az övé?... De nem.

A kötegek nem sillingek voltak, hanem fontok. Átkötve keresztbe és hosszába márkázott hártypapirossal.

A márkán végig futott a szeme...

«BANK OF ENGLAND.»

Hát ezt honnan emelték el?!

Megolvasta. Egyben-egyben tízezer font, összesen húszezer. Számok szaladtak végig a fején. Szorzott, osztott. S aztán rábólintott. Éppen ott veri a félmillió sillingnél...

Igy hát jóformán semmi vesztesége sincs. Annyi, mintha meg se lopták volna.

Mert a táskát s a pénzt már a magáénak vallotta. Az enyém. A másik helyett. Csere az egész. Úgy érezte. Ez nem rablás. Csupán pótlása a veszteségnek. Guba helyébe guba. Hogy az egyik silling, a másik meg font, az nem tesz semmit. Pénz, pénz!

Néhány ékszert is talált a táska fenekén. Egy pár nagyértékű butont s két briliáns gyűrűt...

Mindent visszarakott sorjában s a táskát betette a bőröndjébe...

Közbe azon töprengett, hogy a köpenyeges vajjon tudja-e, hogy mit vesztett? Ha ő operálta ki a londoni bankból, akkor tudja. De ez nem valószínű. Akkor nem viselkedett volna olyan ügyefogyottan! A kikötőben szerezhette... Vagy a hajón... Hogyis csak?

BANK OF ENGLAND... Ezelőtt jó egy hónappal... Olvasott róla... Emlékszik... Még némi irígységet is érzett...

Legyintett a kezefejével:

- Bánom is én, akárhol vette... Lehet, hogy már a harmadik, negyedik kézen van... Szokott az úgy lenni. Sok olyan ügyes ember van, aki néha-néha eltátja a száját...

Most már csak az a fő, hogy holnap délig ne adódjék elő semmi baj. Ha egyszer aztán szárazra teheti a lábát, akkor már kereshetik, kurrentálhatják! Őt is, meg a pénzt is!

Addig azonban még egy egész nap van. Huszonnégy óra. Nagy idő!

Hiszen, ha a hajóról meg lehetne ugrani?...

Füttyentett.

A posta repülőgépjén...

Látta, hogy egy repülőgép van a hajó orrán. Azt is tudta, hogy az miért van ott. A sürgős levelekkel, csomagokkal elrepül a hajóról. Egy nappal hamarabb átadja az express küldeményeket...

Hátha még itt van? S utast is vesz fel? Csak kettőt. Kittyt, meg őt.

Mert Kittyt nem hagyja!

Fölsietett a födélzetre.

A repülőgépet már kivontatták a hangárjából. A pilóta ott forgolódott körülötte.

Odament.

- Készülődik?

Az oda se fordulva, úgy a hátmögül vetette oda:

- Igen.

- Mikor indul?

- Mindjárt.

- Van sok csomagja?

- Van...

- Hát utas?

- Utast nem szoktam vinni.

- Egyedül megy?

- A szerelővel, meg a navigátorral...

Stüssz úr csak egy pillanatig tétovázott:

- Nézze barátom... ha engem a menyasszonyommal együtt kivinne a partra, adnék... ezer dollárt!

S aztán hozzátette.

- Gróf Badacsonyi Dienes vagyok... Hogy örülne a kis Kitty!... Ugyan tegye meg.

A pilóta kibujt a gép szárnya alól:

- Ezer dollárt mondott a gróf úr?

- Annyit.

Lapos sapkája alatt megvakargatta a tarkóját:

- Én... Hm... Hiszen hacsak rajtam állana?... De a navigátor...

Fölmeresztette a hüvelykét:

- Beszélek vele... A szerelő itt marad. Annak én parancsolok!

S már el is tűnt egy oldalfolyosón.

De alig fél perc, már ott állt Stüssz úr előtt a navigátorral.

A pilóta közvetítette a szót:

- Mr. Sporszt azt mondja, hogy neki még ma igen fontos végezni valója volna a Cityben, de ha a gróf úr honorálná a veszteségét...

- Mennyi az?

- Ötszáz dollár.

- All right!

S kivette a tárcáját.

Az 1500 dollárt átadta...

- Most szólok a menyasszonyomnak. Ő még nem tud semmit!

A pilóta utána kiáltott:

- Csak 10 perc van! Legföllebb 12!

Stüssz úr megnyugtatta:

- Itt leszünk!

Na, most hol találja Kittyt?

Kivette az óráját...

Tizenkét óra...

Ott lesz az ebédlőben...

Ott volt.

Kitty már várta is a grófot. Egész délelőtt nem látta. Végigjárta a földézetet. A közös termeket. Sehose akadt rá. Ugyan hova tűnt el? A kabinjában volna? Beteg?

A hajó orvosát meg is tudakolta:

- Nem hívatta a gróf?

- Nem.

S most, hogy egészségesen belépni látta, nem tudott magának parancsolni, nevetve ugrott föl az asztal mellől s elébe sietett...

- Hol bujkált egész délelőtt?... Most kikap!

- Tartom a hátam! - szorongatta meg Kitty kis kezét Stüssz úr. - Verjen meg!

Hogy Kitty az asztal felé akart menni, megállította:

- Várjon egy pillanatig! Mondani akarok valamit...

S a másik kezét is megfogta a lánynak.

- Jön velem oda, ahova én megyek?...

Kitty nem értette:

- Hova?

- A felhők közé!

Erre még jobban bámult.

A gróf sürgette:

- Na, mondja! Jön vagy nem jön? Csak pár percnyi időnk van. A repülőgép útrakészen áll!

Most már megértette.

- Előre repülni?

- Igen. Két helyet biztosítottam rajta. Egyet magamnak, egyet meg magának...

Kitty örömeiben összeütötte a tenyerét. Tapsolt.

- Nagyszerű!

Hirtelen a táskája, a bőröndje vágódott az eszébe s mintha kettévágták volna a jókedvét. Mi lesz a csomagjával? Meg is kérdezte:

- S a csomagjaink?...

- Azokat is visszük!

Ennek örült még csak meg a lány. Vége a rettegésnek. Most már ő ösztökélte a grófot:

- Gyerünk! Gyerünk! Siessünk!

Belekapaszkodott Stüssz úr karjába. Hozzá simult s úgy dorombolta a fülébe:

- Ennél szebbet, ennél kedvesebbet nem adhatott volna nekem... Magával együtt... Fönn a felhők között... Megcsókolom érte!

Stüssz úr átfogta Kitty derekát:

- Na, ide azt a krözüsi jutalmat!

Kitty megrázta a fejét:

- Nem itt! Nem! Majd odafönn!...

S egy pillanatra behunyta a szemét. Nagyon boldognak érezte magát.

De Stüssz úr is. Egy az, hogy szabadul a hajóról, más meg a hódítása. Vele repül Amerika egyik legszebb, leggazdagabb lánya... aki az övé lesz. Most már tudta, érezte, hogy az övé...

Kéz-kézbe fogva szaladtak föl a födélzetre...

VIII.

A barnaköpenyeges Hoór Béla tapasztalt ember volt. Végigtanulmányozta az utóbbi 15-20 esztendő alatt Európa összes számottevő börtöneit. Mindenikben ült 2-3 esztendőt kisebb-nagyobb manipulációkért. Ennek meg az az oka, hogy Hoór úr peches ember volt. Annak született. A legszebben, a legalaposabban felépített és keresztülvitt operációiba is rendszerint beletört a bicskája. Befuccsolt. Most is.

Már a hajóra való felvonuláskor szemet szűrt neki a magányos nagyvilági hölgy. Kezében a finomveretű kis táska...

Ni, egy előkelő nő, aki maga viszi a poggyászat! Ritka valami! Abban csak féltett jószág lehet! Pénz, ékszerek...

A kabin számát megjegyezte. Nyolc...

Na, majd tenni fogom a tiszteletem!...

S harmadnap már kezében volt a zsákmány. Amikor annak a méretéről meggyőződött, még a lélegzete is elszorult egy-két minutára...

Százezrek...

Tizedrészét se merte volna remélni.

Megdöbbenésében a zárat becsattantotta.

Jobbra, balra kapta a fejét...

Hova dugja?

Némi fontolgtatás után bepakkolta egy szürke csomagolópapírosba s a hóna alá fogta. Napközben csak az a legbiztosabb! Ha keresik, könnyen szabadul tőle. Az a fő, hogy a kabinjában ne találják! Éjszakára meg majd keres neki valami biztos helyet. Szellőztetőkbekben, víztartályokban. Ahol senkise gondolná. Amikor aztán szabadulhat a hajóról, akkor már üthetik a lábnyomát...

Csak most az egyszer ne legyen pechje!

De hát most is az volt. Kiesett a hóna alól. S éppen akkor, amikor egy detektív állt mellette.

Ha ugyan detektív volt?...

Ez úgy villant át az agyán, hogy belerendült...

Igaz ugyan, hogy az igazolványát mutatta. De nini! Hiszen neki is van kéznél egy hasonló igazolványa... Merthogy sohase tudhatja az ember...

Fejéhez kapott.

- Nem detektív volt az, hanem tolvaj!

Ez oly élesen vágódott a fejébe, hogy szinte hallani vélte a zúgását.

Fölállt a kis asztala mellől...

Szól a kapitánynak..

Igaz, hogy ezzel magamagát is bemártja...

De mért rántaná?... Annak is azt mondja, hogy találta. Senkise tudja rábizonyítani, hogy, nem igaz. Sőt! Még ő kerül az erdő felől! Hozzáteszi, hogy éppen föl akarta jelenteni a kapitánynak. Az volt a szándéka, amikor elvette tőle... az áldetektív. Annyit bizonyosan elér vele, hogy nem eszik az ő pecsenyéjéből!

Ez már úgy útközben lüktetett a belsejében, amint a folyosón haladt, majd a lépcsőkön ugrált fölfelé kettesével, hármásával...

A fedélzetre érve, hátrahőkölt. Szembe találkozott a „detektívjével”.

- Pardon, uram! - állt elébe. - Jó, hogy találkozunk! Megyek a kapitányhoz! Bejelentem igényemet a jutalomra!...

S közben hunyorgó szemmel vizsgálta, hogy mit mond erre a „detektív?”

Stüssz urat ez a fordulat kissé megzavarta. Erre nem számított.

Meg van ez az ember bolondulva?...

De nem mutatta megdöbbenését. Nem, mert tudta, hogyha még négy-öt percet nyer, akkor mindent nyer... Úgy lopva a Kitty kabinja felé pislantott. Jön-e már?

Kittyt a csomagjaiért küldte... Az ő nagy kofferjét már elvitte egy matróz a repülőgépre. A kis táskája meg ott lapult a köpenyege alatt.

Tehát csak pár perc...

- A kapitánnyal épp most beszéltem, - mondta Stüssz úr némi fölényvel. - Átdtam neki a jegyzőkönyvet s elmondtam az eset részleteit is...

Összehuzta a szempilláit:

- Most tanulmányozza az utasok névsorát, Keresi Hoór Bélát, vagyis önt...

E pillanatban lépett ki kabinjából Kitty. Nyomában egy matróz a csomagjaival...

Megnézte az óráját.

Még egy perc... Annyi se, mert a nagy madár motorja zúgni kezdett...

Odafordult Hoór úrhoz s ráveregetett a vállára:

- Na, barátom, csak menjen!... Siessen! S mondja meg a kapitánynak, hogy magam is hamarosan ott leszek, csak előbb még önagyságával váltok néhány szót...

S belekarolva Kittybe, elsietett a hajó orra felé...

Hoór úr tágra nyílt szemekkel nézett utánuk...

- Ezek... Hm... - cikázott a fejében. - A károsult hölgy s a detektív... De ilyen jó barátságban?... Mi történt ezekkel?...

Csak akkor ugrott nagyot, amikor meglátta, hogy eltűnnek a gép belsejében.

- Szöknek! - robbant ki a száján.

S két karjával hadonászva, rohanni kezdett a hajó orra felé.

- Várni! Ne engedjék!

A motor zajától azonban nem lehetett hallani a szavait. Az emberek csak azt látták, hogy szalad, hadonászik a karjaival... Bizonyosan valami kedves ösmerőse az utasoknak...

Stüssz úr a helyzet magaslatára emelkedett. Visszafordulva, jobbkezefejével búcsút intett a gép felé szaladónak. De mondott is valamit. Szája mozgásáról mindenki leolvashatta, hogy mit:

- Szervusz!

A pilóta intésére a szárnyakba kapaszkodó matrózok félreugrottak s a gépmadár fölrepült a magasba...

*

Amikor a gép elszakadt a hajóról, Kitty száján egy fél sikoly szaladt ki:

- Jaj!

S reszketve bujt Stüssz úrhoz.

- Félek! - suttogta.

- Mitől?

- Beleesünk a tengerbe...

Stüssz úr átfogta Kitty derekát.

- Itt biztosabb, mint a hajón. Hidd el, hogy biztosabb. Nézd, ez az ember itt előttünk eddig már pár százszor tette meg ezt az utat. S még hányszor fogja megtenni?!...

Aztán beszélt neki repülő-bravurokról, bukfencekről, mindenféle kunsztokról... Majd arról, hogy 2-3 óra s ott lesznek a szállodában... A hajó pedig csak másnap délben köt ki. Akkorra ők már el is felejtik az utazás fáradalmait...

Hogy Kitty a sok beszéd-től kezdett fölmelegedni, Stüssz úr az ígért jutalmat bekasszálta...

Aztán a jövőjük-ről ejtettek néhány szót.

Az esküvőt New-Yorkban tartják meg. Onnan pedig...

- Hova megyünk onnan?...

Ezt Kitty kérdezte. De kérdezhetne volna Stüssz úr is, mert erre ő is kíváncsi volt. Hova? Hol telepednek meg? Talán Kitty szülei mellett. Bizonyosan van nekik kastélyuk, palotájuk... Csak akkor ébredt tudatára, hogy Kitty bizonyosan a „hovát” a nászútjukra érti. Ezért hát azt mondta:

- Ezt te határozod meg, kedvesem. Te jobban tudod itt a szokásokat. Európában már azt mondanám: „Velece!”

- Jó lesz Miami?... - kérdezte Kitty.

Stüssz urat mintha hájjal kenték volna meg. Miami?... Hisz ezt még egy kisebb fejedelem is meggondolná! Ha ő nem is, de a miniszterei bizonyára! Pénzt jelent ez az indítvány? Sok pénzt! S boldogan igenezett a fejével. De mondta is:

- Ahogy te parancsolod, drágám!

Majd, hogy a lány is tudja meg egész világosan, hogy kivel van dolga, azt mondta:

- A költségeket természetesen én fedezem!

Ezen egy kis csete-paté keletkezett közöttük.

- Én indítványoztam - mondta Kitty - s úgy én fizetek!

- De én vagyok a gazda! - szegte meg a nyakát Stüssz úr. - Nekem kell gondoskodnom a feleségemről!

Kitty azonban nem engedett:

- Amerikában ezt a szót „gazda”, nem ismeri senki. Itt mindenki a maga ura. A feleségnek éppen olyan jogai vannak, mint a férjnek. Amerika az egyenlőség hazája...

- Ezt elfogadom...

- Hát mit nem akarsz elfogadni?

- A pénzedet.

- Miért?

- Azért, mert te minden pénznél többet adsz nekem. Magadat.

S még azt akarta hozzáfűzni Stüssz úr a mondókájához, hogy nincs az egész nagyvilágnak annyi pénze se aranyban, se bankóban, ami fölérne az ő drágaságával, de ez benneszorult, mert Kitty hirtelen előrenyujtva a karját, fölkiáltott:

- Nézd! Amerika!

Stüssz úr a mutatott irányba fordította a fejét...

Egy hosszú, fekete sáv húzódott előttük a szemhatáron.

- Amerika... - sóhajtotta Stüssz úr meghatottan s Kitty kinyujtott kis kezét ünnepélyes mozdulattal a szájához húzta...

IX.

Örömeiket tükröző arccal léptek ki a repülőgépből...

Taksziba ültek...

- A Hudson-szállóba! - rendelkezett Stüssz úr.

Égbenyúló óriás házkolosszusok között rohanva értek a szálló elé...

Az aranyzsinóros, nagybotú portás az irodába irányította őket...

Itt kettős szobát kértek.

A lakók könyvébe Stüssz úr beírta:

«Gróf Badacsonyi Dienes és felesége Magyarországból».

A szálló egyik hordárjával, ki a két nagy bőröndöt emelte s akit egy pillanatra sem tévesztettek el szemük elől, a liften fölemelkedtek a 42-ik emeletre...

Ott már várta őket a szobafelügyelő, aki a kiutalt lakosztályba vezette őket.

Amikor magukra maradtak, Kitty ráintett a bőröndjére:

- Hozd át kérlek, - biccentette fejét a másik szoba felé... - Szeretnék átöltözni...

Stüssz úr, mint a pelyhet emelte föl a hatalmas bőröndöt s áttette a belső szobába. Ott félvállra eresztve a fejét, hamiskás mosoly kíséretében kérdezte:

- Segítsek?...

Kitty az ujjával elsemizett maga előtt:

- Nem! Nem! Köszönöm...

Stüssz úr aztán nem okvetetlenkedett. Lassan kihátrált a szobából...

Kitty becsukta az ajtót. A zárt ráfordította. Előbb azonban megbiztatta a „férjét”:

- Csak egy-két pillanat!...

Stüssz úr ismerve az asszonyok egy-két pillanatát, el volt készülve egy jó félórányi várakozásra. Éppen azon törte a fejét, hogy mivel foglalatoskodjon addig, amikor alig egy perc s már nyílt az ajtó s annak nyílásában megjelent a Kitty feje:

- Készen vagyok...

Könnyű japán kimonóban ott állt Stüssz úr előtt...

- Kis boszorkányom! - kiáltott Stüssz úr s karjai közé szorította a „feleségét”.

Kitty azonban szépen kifejtette magát az erős karok alól s kérte Dénest, hogy segítsen neki elrakni a holmijait.

- Néhány napig úgyis itt maradunk... Szeretném a ruháimat kipakolni...

Stüssz úr ebben is szakértő volt. Úgy fogta, egyengette, simította, rázintotta az egyes drágaságokat, hogy Kitty megkérdezte:

- Nem volt maga kicsi korában komorna?...

- Lehettem...

S nevetett hozzá.

De a nevetése hirtelen megszakadt.

A bőrrönd fenekén meglátta az ezüstveretű meggypiros kis táskáját...

Ránézett a lányra...

Aztán meg vissza a kis táskára...

- Kitty!?

- Na?...

Kiemelte a táskát...

- Mi ez?...

- Táska.

- De milyen táska?

- Kis táska!

Stüssz úr összehúzta a szempilláit:

- A magáé?...

Kittynek az arca elbiborosodott.

- Az enyém...

- Hm...

Stüssz úr hümmögött. A nyakát nyujtotta, a fejét ejtegette. Majd az kérdezte:

- Tudja, mi van benne?

Kitty egy kis zavarral, a szájaszélét rágcsálva bizonykodott:

- Tudom!

Stüssz úr jobban szemügyre vette a kis táskát. Nézte a veretét, a cirádákat... Aztán a bőrt... Közvetlen a zár alatt egy kerek kis égett folt volt...

Hát így állunk?...

Hirtelen ráncba szaladt a homloka. Alsó ajkát beszívta a fogai közé...

Hát ez a lány mégse az, akinek magát kiadja? Nem dollárkisasszony, hanem kalandornő. Több! Tolvaj. S ő bedőlt neki. Azt hitte, hogy milyen szép, kedves, művelt, olyan ártatlan is. S itt van ni! Még őt is meglopta! Őt! Stüssz Alfrédot! Kacagni lehetne rajta!

Kitty kezdett olvasni a «férje» szeméből.

Ez alkalmasint a maga táskáját tartja a kezei között. Vagy ami még valószínűbb, nem is gróf, nem is mágnás, hanem detektív. Nyomába szegődött. Körülhálózta s megfogta. Kedvességével elszédítette. Csak mutatta, mimikázta, hogy szereti. Csúfot üzött vele. Mert ő meg bele-szeretett. S most akár gróf, akár detektív, vége a gazdagságnak. De vége a szép álmoknak is. Nem az oltárhoz vezet ez az ember, hanem a börtönbe. Lecsukatja. Pedig már azt hitte, abba élte bele magát, hogy a becsület útjára tér. Vége szakad a kóborlásoknak, az örökös rette-géseknek. Nyugalom, békesség veszi körül. Több annál! Főúri élet s szeretet. Egy egész új világ nyiladozott előtte kényelemmel, pompával, meleg otthonnal s ez most mind a vízbe esik...

De a bizakodásnak egy halvány szikrája még ott pislákol a belsejében. Háttha nem detektív? Hanem csakugyan az, akinek kiadja magát. Gróf Badacsonyi Dienes. S ezt a kis táskát csak látta valahol... valakinél?...

Az esetben egy kis mesével könnyen segíthetne magán...

„Találtam... Kaptam.”

Stüssz úrnak a csalódása, ahogy nézte, a lányt, lassanként elpárolgott...

Hát nem dollárkisasszony. Azaz dollárkisasszony, de a pénzét nem rendes polgári úton halmozta össze. Nem örökölte, nem spekuláción szerezte, hanem... tiltott úton. Éppen úgy, mint ő! Mért volna hát kisebb ő előtte a lány? Ugyanaz az arc, termet, szépség, kedvesség. Hogy sokoldalúbb?... Hiszen, ha tükörbe néz, kit lát?... Így legalább nem kell előtte alakoskodnia. Adhatja maga-magát. Saját énjét. Stüssz Alfréd. Én vagyok. Kittynél különb párt keresve se találna...

S most, hogy meg van ijedve? Félt, reszket. Mitől? Talán attól, hogy őt elveszti. Látszik a szeméből. Vége a szép álmoknak. Azt hiszi, hogy vége...

No, nem lesz vége! Letörli arcáról a kétségbeesést. S helyébe rakja az öröm rózsáit...

Elővette az igazi énjét.

A kis táskát a tenyerébe fektette:

- Én valamikor, - fordult Kitty felé, - bűvészzel is foglalkoztam...

Összehúzta a szempilláit s szemét mereven rászégezte a táska oldalára:

- Megmondom, hogy mi van benne!

Jobb kezével ellegyintett maga előtt:

- Pénz-kötegek... Öt... tiz... húsz köteg... Ezer sillingesek... Összesen félmillió... Meg egy arany cigarettatárca...

Ránézett Kittyre, ki se holt, se eleven nem volt. Egyik kezével az asztal lapjába fogódzkodott s úgy tartotta fenn magát...

- Igazam van?... - kérdezte Stüssz úr.

Kitty csak a fejével bólintott. Azzal ismerte el, hogy úgy van.

Erre Stüssz úr benyúlt a mellénye zsebébe. Kivett onnan egy kulcsot. Azt a táska zárjába igazította...

A kulcson egyet fordított...

A táska kinyílt.

- Ime, - vetette föl fejét Stüssz úr, - itt vannak az én jogos kincseim... Saját szerzeményem...

Kittynek fölnyílt a szeme. Reszketése elmúlt. Száját egy cseppet félrehúzta:

- Osztrák Bank... - mondta úgy a szájaszélén kieresztve...

Stüssz úr mosolyogva biccentette a fejét:

- Stimmt! Osztrák Bank...

Közelebb lépett Kittyhez.

- Honnan tudja?

- Tudom...

- S hogy került ez a kis táska magához?...

Kitty most már, hogy levegőhöz jutott, elmondta egész őszintén...

Az ő hasonló kis táskáját ellopták a hajón. Hogy mikor, pontosan nem tudja. A harmadik nap reggelén vette észre. Kereste a bőröndjében. Nem találta. Gondolta, szól a kapitánynak... De előbb mégis maga indult a keresésére. Vacsoraidő alatt. A kabinok ajtaját sorra nyitogatta... Szerencséje volt. A tizedik, vagy tizenkettediknél rátalált... Legalább is azt hitte, hogy rátalált... Az ágy sodronyához volt kötözve. Levágta s aztán átsietett a baloldali folyosóra a maga kabinjához s ott betette a bőröndjébe anélkül, hogy megbizonyosodott volna arról, hogy az ékszerei, a pénze benne vannak-e? Sietnie kellett, mert föltünhetett a hosszas elmaradása... Akkor éjjel sokáig fönn táncoltak... Az italtól egy kissé spicces is volt... Lefeküdt. Csak másnap nézte meg... Amikor kinyitotta, mindjárt látta, hogy nem az övé... Nyolcvanezer fontja helyett sillingeket talált benne. Félmilliót. A butonok s a gyűrűk helyett egy arany cigarettatárcát... Akkor ijedt meg! Most mit csináljon? Visszavigye? De hova? Mert azt nem jegyezte meg, hogy melyik kabinból vitte el?! Szólni meg nem mert se a kapitánynak, se másnak senkinek... Félt, hogy nem hisznek neki... Úgy gondolta, hogyha keresik, ha kutatnak utána, bedobja a tengerbe. De nem keresték... Már akkor tudta, hogy együtt utazik az Osztrák Bank megdézsmálójával... Stüssz Alfréddal!

S most már Kitty szegezte szemét diadallal a grófra...

A gróf azonban nem hüledezett, hanem nevetett. Hangosan teleszájjal:

- Na Kitty - mondta hahotázva, - mi szépen összekerültünk! Ezt nevezem szerencsének! Kolosszális szerencsének!... Több ez még a haupttreffernél is! Hahaha! Stüssz Alfréd és Brown Netti!

Csapkodta két tenyerével a lábaszárát:

- Te elloptad az én vagyonomat... Én meg a tiedet... Azaz, hogy én a tiedet csak visszaloptam egy ügyefogyottól, mert azt hittem, hogy az «igaz jószágomat» viszem...

Besietett az első szobába s mindjárt vissza is tért egy hasonló kis táskával:

- No, - mutatta föl Kittynek, - mi van ebben? Ezt meg te mondd meg!

Kitty a föltett kérdésre leperegte:

- Húszezer font, egy pár buton, egy férfi-, meg egy női brilliáns gyűrű...

- Bank of England, London... - tette hozzá Stüssz úr...

Egy pillanatig hallgatott s aztán hozzátette:

- Szeptember 25! Igaz?

Kitty lehajtotta a fejét. Azzal ismerte el, hogy igaz...

Stüssz úr átnyujtotta a táskát:

- Itt van!

Kitty kinyitotta a táskát.

Belenézett.

Megvolt benne minden.

- Nem hiányzik semmi? - kérdezte Stüssz úr.

- Semmi!

- Az enyémből se...

Stüssz úr kinyújtotta kezét Kitty felé:

- Haragszol?

- S te?...

Összenevettek.

- Te nekem azért csak Kitty maradsz! Érted? Kitty! Kittykém!...

- De én nem grófozlak többet!

- Hát?...

Kitty kivette táskájából a két gyűrűt s a tenyerébe fektette...

Stüssz úr megértette.

- Férj uram, úgy-e?...

S azzal Stüssz úr a nagyobbik karikát a maga ujjára pászította, a kisebbiket meg fölhúzta Kitty ujjára...

- S most, ez ünnepélyes pillanatban - szavalta Stüssz úr, - fogadjuk meg, hogy a mai szent naptól kezdve mindketten a becsület útján fogunk haladni...

Kitty boldogan igenezett.

S a fogadalmat egy forró csókkal megpecsételték.

VÉGE